

Karūnos
klubas

Sidabriniai
bokštai

Princesė Šarlotė

ir užburta rožė

Vivian French Iliustravo Sarah Gibb

*Laba diena, miela Karūnos klubo princese!
Tave sveikina princesė Šarlotė!*

*Oj, negerai. Turbūt aš NIEKADA neišmoksiu
kalbėti kaip tikra princesė! Bet aš LABAI
džiaugiuosi, kad tu atvyksti į Karališkųjų
rūmų akademijos Sidabrinius bokštus
su manim ir Keite, Deize, Alisa, Sofija
ir Emile – tai bus SMAGU! Mes grakščiai
vaikščiosime kaip tikrą tikriausios princesės,
ir kiekviena diena bus nuostabi...*

*...nors mano pirmoji diena buvo
TIESIOG siaubinga!*

Pirmas skyrius

Mano pirmoji diena Sidabriniuose bokštuose!

Iš susijaudinimo man trūko oro. Pradėjau dėti daiktus prieš kelias savaites, o direktorės laišką perskaičiau kokį milijoną kartų.

Karietai dardant keliu, be paliovos save žnaibiau. Seniai svajojau tapti tikra Sidabrinių bokštų Karū-

Miela princese Šarlote,

Nuoširdžiai laukiame Tavęs Sidabrinuose bokštuose. Toliau mokysies Karališkųjų rūmų akademijoje, ruošiančioje tobulas princeses. Prašom įsidėmėti, kad 6 valandą vakaro vyks karališkasis priėmimas, ir atitinkamai apsirengti.

Su geriausiais linkėjimais

Karalienė Samanta Džoj

NB. Pridedame Sidabrinų bokštų žemėlapi. Atvykusi eik prie paradinio įėjimo.

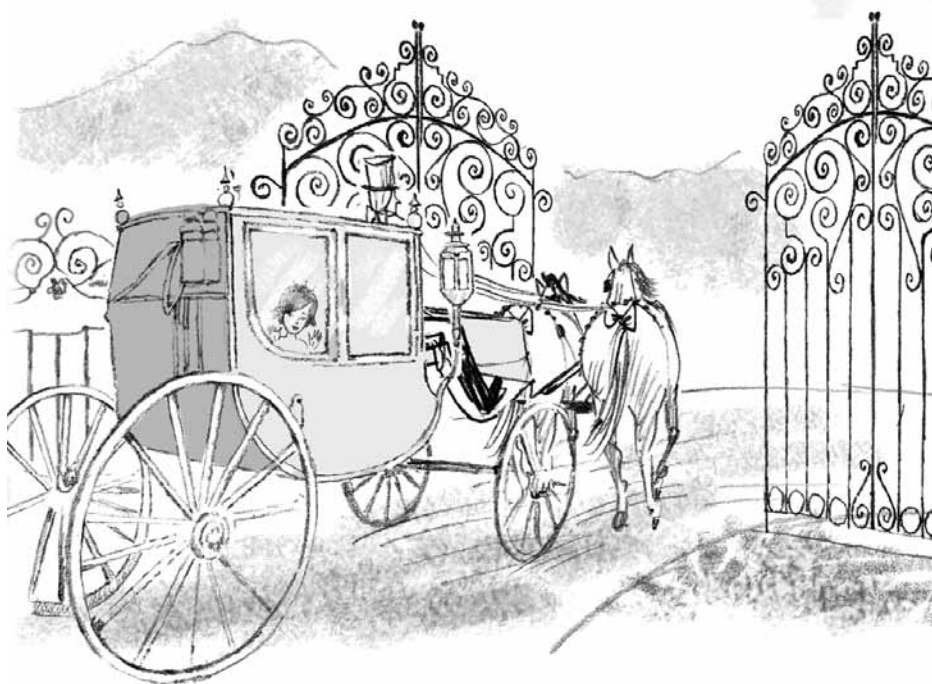
nos klubo princese – ir svajonė jau beveik išsipildė.

Ant sėdynės greta manęs stovėjo lagaminai, o karališkajam priėmimui turėjau PRAŠMATNIAŲ naują šviesiai violetinio šilko suknelę ir žaviausias priderintas kurpaites su tikrų perlų sagtimis, apsitaisiusi pasijutau BEVEIK graži. (Mano plaukai pelėki, o nosis LABAI prasčiokiška.)

Be to, aš ilgėjausi Keitės, Deizės, Alisos, Sofijos ir Emilės. Per atostogas jų KLAIKIAI pasiilgau! Žinoma, mes siuntėme viena kitai debesį laiškų per karališkąjį žygūną, bet dabar vėl būsime kartu!

Kai pagaliau išukome pro raitytus sidabrinius vartus, ėmiau puldinti nuo vieno kariatės lango prie kito, stengdamasi pamatyti viską iš karto. Sidabriniai bokštai buvo be galo romantiški! Jie spindėjo,

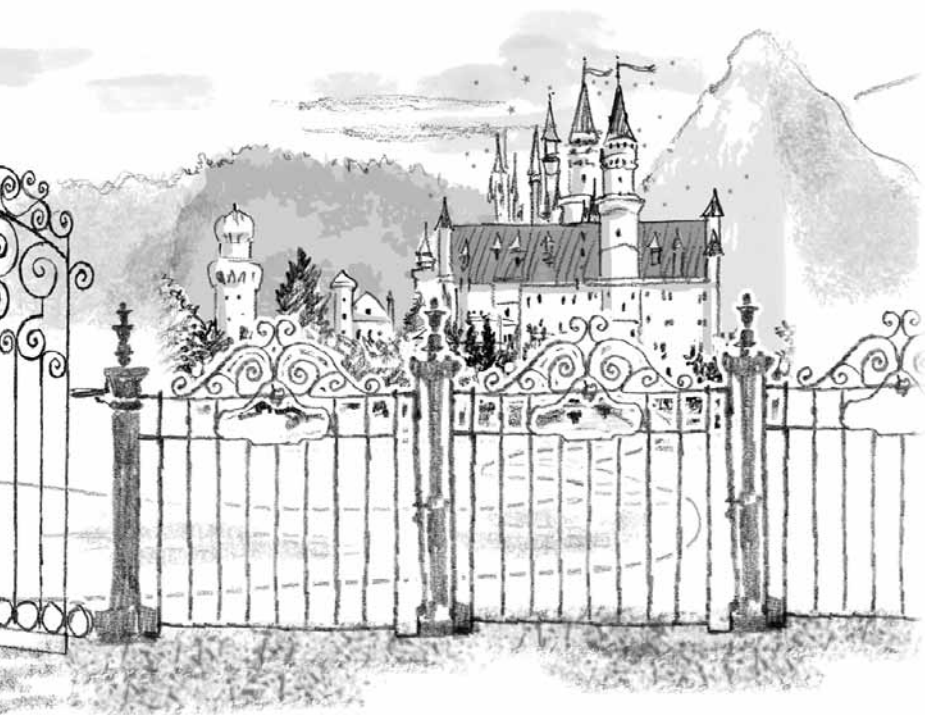

nors diena buvo apsiniukusi, o
smailės siekė debesis.

Įvažiavome į didžiulį kiemą, ir
karieta sustojo.

– Ar čia ta vieta, jūsų dideny-
be? – paklausė liokajus.

Ėmiau graibyti rankinėje žemėlapiu... Ir neradau. Pamiršau, nors mama su tėčiu šimtą kartų priminė, išvykdami į kelionę po karalystę. Tačiau išvydau milžiniškas duris. BE ABEJO, tai paradinės durys, todėl tariau:

– Taip! Čia! Ačiū!

Vežėjas sukrovė prie laiptų mano lagaminus, ir aš išlipau prie naujosios mokyklos.

*

KAUKŠT KAUKŠT! Čiupau belstuką ir atsivėdėjusi ėmiau daužyti į duris... Bet niekas neatsiliepė. Staiga pastebėjau, kaip čia tylu.

